

חג פסח

חמץ ומצה

תולכאמ ונשיו תורוסאש תולכאמ ונשי. תולכאמה תשודק לע הרימש אוה תודהיב דוסיה יללכמ **אחד** מותרות, מה שמותר מותר ומה שאסור אסור, אין שום שינוי. בשונה מכל המאכלות שאסורים תמיד, אנשים רגילים לאכול במשך כל ימות השנה - מציות, עוגות סולת ולחמים, ורק במשך שבעת ימי הפסח חידשה התורה שהחמץ אסור ומותר לאכול רק מצה. יתרה מזאת, בשונה משאר המאכלות האסורות, שאיסורם בטל מהתורה ברוב, ומדרבנן בשישים, בחמץ אין שיעור. כלומר אפילו אם נחלק גרם אחד של חמץ לאלף חלקים, אפילו חלק קטן כל כך הוא איסור מוחלט. חילוק נוסף שיש בין חמץ לשאר המאכלות האסורות **תעבש תא לכאי תוצמ**" הוא - שעצם קיום החמץ ברשותו של יהודי היא כבר בעיה, כמו שכתוב בפסוק: **"הנומאה' תודים, סירבדה תוימינפ תניחבמ. הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור בכל גבולך"** הענוה והביטול', הן הפוכות למידות 'הכפירה והגאווה'. החמץ הוא כנגד מידת הכפירה, ואילו המצה היא כנגד מידת האמונה. מבחינת האותיות, אין כמעט הבדל בין המילה 'מצה' למילה 'חמץ'. ההבדל היחיד הוא באותיות ח' ו-ה' וגם הוא קטן מאוד. אם רק מגרדים מעט את הצלע השמאלית של האות - ח' מלמעלה, מקבלים את האות ה'. התוספת הקטנה הזאת נקראת - גאווה! כלומר, ברגע שהמצה מקבלת קצת 'גסות רוח', והיא קצת תופחת, היא הופכת להיות חמץ והשכינה מסתלקת. כמו שאומר הפסוק: **וליפא! שיש טעם יכה - הידבוע וניבר ונשאר תרטע רמוא? 'לכ' הנוכה המ. "בל הבג לכ' ה' תבעות"** טיפת גאווה הורסת את כל הקשר להשגחה הפרטית. כך גורם היצר לאדם, להסתובב עם תחושה פנימית שהוא יותר טוב מאחרים.

